

se rahvas weel wägga rummal ja ei moleta luggeda, egga kirjutada. Zuhus kõrd, et warrastas üks Moor. Europamaa mees, kes olli üks Prantsmees, saatis tedda omma tutwa jurde ühhe kirjaga, mis sees olli keik ülles kirjutedud, mis se moor olli warrastanud. Sai kirri loetud, juttustas Europamaa mees ülles, mis temma olli warrastanud. Moor panni sedda immeks, ja ütles: wist on se paber üks immelik assi, kas temma siis näggi, et ta keik teab, mis minna ollen warrastanud. — Moor sai nuhheldud, et ta küll immetes, kudda se teine keik pididi teadma.

Esel ja Löwwi.

Esel, sedda ka Pikkõrwaks kutsutakse, juhkus metsas Löwwiga kolko. Tee peäl tulli temma'e üks teine tutaw Esel wasto ja difas: Terre terre, wennikenne! — Habbe mata, olli se wastus. — Miks nõnda: kus

sis teine Esel. Kas sinna felle üle, et sa Löwwi seltsis, ennamb ollud, kui minna, ehk ennamb kui üks teine Esel?

Kui armo pärrast abbet aetakse.

Üks waene mehhike tulli abbemeajaja jurde. Temma abbe olli wägga suureks kasnud. On wannast pruuk, et waefele tül teiba aetakse; agga temma pallus, et Meister temma abbet ärra ajaks. — Se Meister lubbas sedda head temmale tehha; agga wõttis ühhe nürri abbeme ajamesse noa, ja kaapis waese mehhe abbet bige süddiste. Waid koer kiusendas ja haukus ukseaja ees. Se Meister küsis: mis koeral wigga? — Temma sell ja õppipois ütelsiwad ennast ei middagi sest teadma. Agga se waene mehhike, kelle abbet aeti, ja kes wallu all olli, kostis: minna küll tean, mis wigga temmal on; temma abbet ka armo pärrast aetakse.